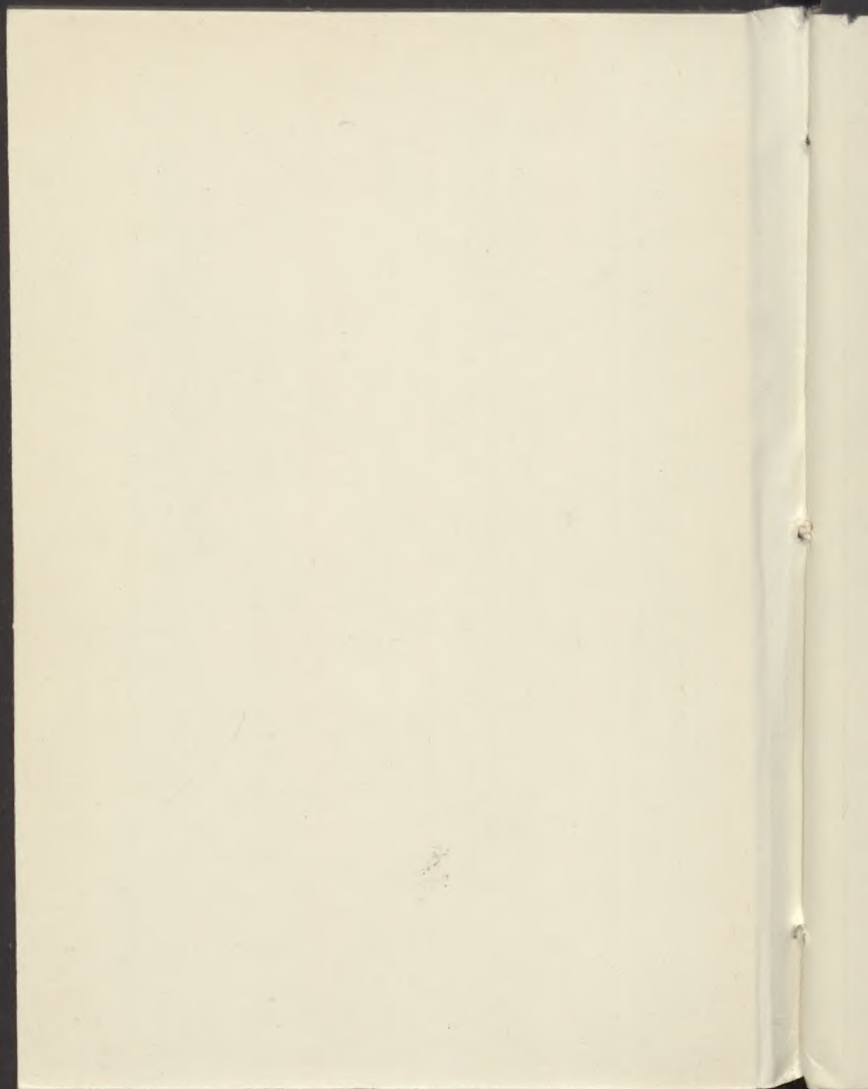
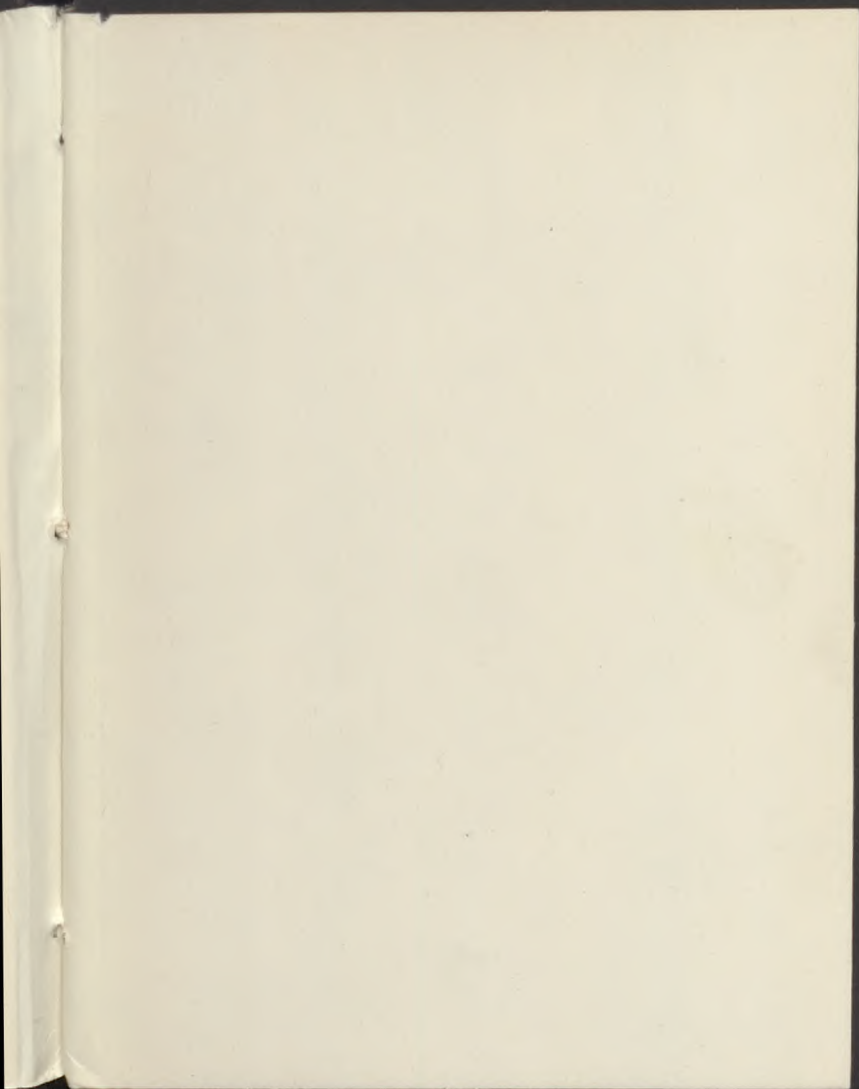

12202

/V.A.O.

A

IRTA

12202
02
8.

A REGÉNYTÁR

A GYÉMÁNTFÖLD KALÓZAI

IRTA G. LAWRENCE

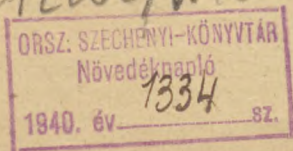
12202/v.4

10
FILLÉR

12202/V. 46

TARKA REGÉNYTÁR

A gyémántföld kalózái

Írta:
G. Lawrence

BUDAPEST, 1939. OKTÓBER 4.

V. évfolyam.

40. szám.

bc

A Tarka Regénytár
legközelebb megjelenő kötete:

ERNEST HYLTON

A fekete apostol

Száguldó íramú regény Haarlem
és a Rocky Mountains banditáinak életéről
Vegye meg!

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50
Postatak. befizetési lap száma: 5246 és 49.927
Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, VIII.,
József-krt 5. Telefon: 1444—00

Szerkesztőségi és pénztári órák: minden csütörtökön 1/26—1/28. — A szerkesztő más időpontban még kivételesen sem fogad. — Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Feladó szerk. és kiadóvalatónas: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest. — Feladó: Györy Aladár igazgató,

I. FEJEZET.

Fred Wall elindul.

1.

A vadász átgázolt a vízmosáson, amelynek most csak az alján csörgedezett vékony vízér, aztán feldolgozta magát a léggyökerek sűrű szövetségének hálózatán és kibukkant az erdő puha és nedves talajára. Fojtó hőség volt; a nap fénye szabálytalan foltokban áttört a magastörzsű fák lombjai között, megvilágított egy-egy bokrot, vagy fehérszínű, kupalaku hangyabolyt s lávaszerűen forróvá égette a szűz földből éles kardokként kiálló köveket. Valahol a bokrok között hangyászó törtetett hangosan csámesogva és röfögve közben-közben; néha madár röppent fel, de az életnek mindmegannyi nyilvánulása csak arra volt jó, hogy még jobban kihangsúlyozza azt a végtelen, örök és megváltoztathatatlan csendet, amit a halálraahajszolt és kiuzsorázott favágók ütemes lármája sem tud megváltoztatni South Australia tövidékének roppant erdőségeiben.

Fred Wall az unalomig ismerte a képet; a szantál és tékfatörzseket az alattomosan kuszó liánokkal, a mangrovet, amelynek léggyökerei úgy feszülnek a gödrök és vízmosások mélységei fö-

lött, mint a pók kifeszített hálója, a lassan emelkedő, ritkás hegyoldalt és a tapirt, amely lomhán és rövidlátón szimatol bele a tikkasztó levegőbe, Fred Wall északról jött a torreni bányavidékről, ahol a féltékeny ausztrálok kézzelfoghatóan megmagyarázták neki, mennyire nem tartják kíváncsinak amerikai állampolgárok munkavállalását az ausztráliai föderáció területén; most Perthbe szeretett volna eljutni s onnan a szigettengerbe, ahol az apró hajók és kis iparvállalatok lámpával keresik a fehér technikusokat.

Most kint állt az erdőszélen néhány mértföldnyire Port Augustától, amelynek magas szirtfaláról tündéri kilátás nyílik ugyan a tölcésrszerűen kiszélesedő Spencer-öbölre, de amelynek lakosai semmivel sem különbek többi társaiknál s ahonnan a vasútvonal elágazik nyugatra: Adelaide, keletre pedig Perth felé.

Utnak nyoma sem volt; erre még nem ért rá utakat építtetni a folytonos zavargások miatt elfoglalt kormány; South Australiában még a régi világ emberei uralkodtak, azok, akik nem kesztyűs kézzel teremteték meg a legfiatalabb földrész egykor legendás gazdaságát. Fred Wall tehát sóhajtván nekifogott, hogy leereszkedjen a meredeken, amikor alig néhány lépésnyire tőle lövés dörrent s a golyó éles pendüléssel húzott el a füle mellett.

A mérnök alig látható, villanásszerű mozdulattal visszaugrott egy magányos eukalyptus sudármagas, tányérlevelű törzse mögé; keze ön-

kénytelen mozdulattal emelte lövésre a lecsúsztatott fegyvert, de akkor már felbukkant előtte két fej, amint a sűrűségből előrenyulva, rézzenés-telen kézzel céloztak rá. Egy harmadik fickó — nyurga, nyakigláb alak, — öles lépésekkel közeledett feléje a vízmósás mély partjai mögül.

— Fel a kezekkel... damn' it... nem tréfálunk! . . .

— Megbolondultatok?... Magam is szegény vagyok, mint a templom egere...

— Forward boys... kutassátok át...

Hangja kiméretlenül csattant s a két lesekedő fej mögött lassan láthatóvá lett a törzs is, amint óvatosan előkuszta és titkolatlan gyávasággal közeledtek az elszántnak látszó áldozathoz. Fred Wall mozdulatlanul állott, amikor azonban az utonállók egyike kinyújtotta kezét a háttára szíjjazott bőrzsák felé, elvesztette a türelmét.

— Most már elég legyen, — dünnyögte még mindig mozdulatlanul — mondom, hogy szegény vagyok. Északról jövök és a vasút felé igyekszem.

Nem sok eredményt várt ettől a kijelentéstől; hiszen az olyan fickóknak, akik ennyire néptelen vidéken kísérlik meg az utonállást, az a pár font is komoly vagyont jelenthetett, ami kevés poggyászában lapult; legnagyobb csodálkozására azonban a két fickó megállt és zavartan visszapislogott a harmadik felé.

— Hé, Jack... lehet, hogy csakugyan a tavaktól jön ez a jámbor.

— Ördögöt... akkor is golyót neki...

A Jacknak szólított fickó apró madárfejében megszikráztak a szemek; oldalt lépett, hogy elkerülje társait s kezében villámgyorsan felemelkedett a puszta. Fred Wallt azonban nem lehetett meglepni, ha maga is készült a támadásra. Hirtelen oldalt ugrott és mellenragadta az utonállók közül a közelebbit; acélos erővel meglódította úgy, hogy hanyatt-homlok nekizuhant a közeledő harmadiknak. A váratlan ellentámadástól mind a ketten elzuhantak és kapálózva kerestek ismét egyensúlyt. Fred Wall pedig még első támadásának lendületével körülkaszált ökölbeszorított jobbkezevel s mint rendesen — talált is. Ökle csattanva vágódott a harmadik fickó halántékához s most már az ő fegyvere emelkedett célzásra. A harmadik, eszméletlenül nyújtózkodó fickóra ügyet sem vetve, a két másikhoz fordult.

— Kicsit váratlan fordulat, mi?... — kérdezte gunyosan. — Ohé, fel a kezekkel... túlerővel szemben nincs kedvem tréfálni...

A nyurga engedelmesen ég felé emelte karját,
— Csak gunyolódj...

Összeszorított fogai között szűrte a hangot s Fred Wall megérezte, hogy a két közönséges utonálló mellett ez a harmadik valóban veszedelmes ellenfél; mielőtt azonban felkészülhetett volna a megváltozott helyzetre, a nyakigláb alak villámgyorsan felpattant s olyan vad erővel vágódott Wall gyomrának, hogy a mérnök felnyögött bele.

Fred Wall azonban még ilyen helyzetekben is tudott védekezni; térdét reflexszerű mozdulattal

felrántotta, úgy hogy a támadó álla hangos koppanással nekivágódott. Így mind a ketten a földre zuhantak s a küzdelemhez mind a kettőjüknek sérülten kellett hozzákezdeniük.

A mérnök nem várta meg az újabb támadást; bár a nyurga gyomorszájútése még kábulatban tartotta, villámgyorsan felugrott és ellenfelére vetette magát. Csak ugrásközben vette észre, hogy a Jacknak szólított fickó is túlságosan gyakorlott verekedő; kés éle villant előtte s a biztos halál ellen már csak teste félredobásával tudott védekezni. Így elkerülte ugyan a halálos szúrást, a kés azonban végighasította ujjasát és kellemetlen helyzetű előnyhöz juttatta ellenfelét.

Szerencsére az útonálló nem gondolt arra, hogy revolverhez nyúljon, vagy talán maga is többre becsülte ökleit mindenféle lőfegyvernél; harmadszor nyíltan támadott s az az ütés, amely Wallt a két szeme között érte akármelyik mészárosnak is becsületére vált volna. A mérnök azonban állóképes ellenfélnek bizonyult; meg sem rendült a csapás súlya alatt, hanem ellenkezőleg hidegen kiszámított, higgadtan elhelyezett horogütéssel válaszolt.

Érezte, hogy ezt az ütést a ringben, mérkőzés közben, az utolsó menetben sem helyezhette volna el jobban; ökle alatt megreccsent a csont s a nyurga feje úgy bicsaklott hátra, mint az elejtett harmonika. Hanyattesett és meg sem mozdult többet.

Fred Wall szédelegve állt talpra és gyanakodva

nézett szét; a hosszú azonban mozdulatlanul feküdt, míg a két másik útonálló úgy eltűnt, mintha kámforrá vált volna.

— Ez groggy lett . . . — dünnyögte Wall, miközben gondosan elszedte az útonálló fegyvereit.

Kis tévovázás után ismét elindult az egyre meredekebben lejtő úton Port Augusta és az állomás felé.

— Ostobák . . . — dünnyögte — az ördög tudja, miért éppen engem akartak kirabolni . . .

2.

Az állomás hosszú, földszintes épülete körül ugyanolyan vad és ápolatlan volt a vidék, mint bárhol másutt; Port Augusta házai jóval távolabb feküdtek mesterségesen telepített árnyas olajpálmák védelme alatt. Ott ahol Fred Wall megállt, hogy megtörölje a kettős fegyverzet súlyától izzadó homlokát, magas alang-alang fű szegélyezte az utat, amelyen bivalyfogatú rozoga szekér baktatott éppen az állomás felé. Az út vörösesbarna agyag-pora vastag felhőkben szállt fel az állatok lába alatt s Wall szitkozódva szaporázta meg lépéseit; éppen ideje, hogy faképnél hagyja ezt az átkozott vidéket, ahol a szerencsevadászok pár fontja is gyilkolásra érdemes vagyon az útonállók szemében.

A végtelenbenyúló egyetlen sín páron már ott pőfögött a hatalmas Pacific-mozdony és mögötte a szerelvény, amelynek külső képét Wall az unalomig ismerte. A sín pár mellett néhány telepes ácsorgott dologtalanul csupán azért, hogy a vonat indu-

lásának tanuja legyen; távolabb pontosan ugyan-
ilyen fontos céllal néhány koreai és maláj félvér
gunnyasztott a magas fűben, míg az utasok leg-
nagyobb része már el foglalta helyét a vagónokban.

Fred Wall szeme megszokottan siklott el a kép-
fölött, csupán egy vékonyarcú, hátracsapott hom-
lokú európai ruhás maláj félvérre lett figyelmes.
Ezen a fickón látszott, hogy fajtajának félművelt,
világcsavargó típusához tartozik s mintha már
találkozott volna vele valahol. Fred Wall pillanatig
eltűnődött ezen a kérdésen, azután vállat vont és
gyors lépésekkel az épület felé indult, hogy meg-
szabaduljon a kettős fegyverzet terhétől. Amint —
még egyre a félvért nézve — befordult a szűk és
alacsony ajtón, fehér vászonruha csillogása ütötte
szemen. Visszahőkölt, de az összeütközést már nem
tudta elkerülni; halk csörömpölést hallott s hirtel-
en egy női táská ezernyi illatos aprósága szóródott
szét körülötte a porban.

Zavartan nyult parafasisakjához; rozsdabarna
hajú, sötétszemű fiatal lány állott vele szemben
megdermedve a tehetetlenség és bosszúság érzésé-
től. Fred Wall fülig vörösödött és villámgyorsan
lehajolt, hogy összeszedje a holmikat.

— I beg your pardon . . . bocsásson meg . . .
ügyetlen voltam.

A lány hűvösen bólintott.

— Nekem kellett volna jobban vigyáznom,
Köszönöm . . .

— Hová tegyem a csomagját? . . .

— Mindegy . . . csak az a fontos, hogy a vo-

naton legyen.

— Kérem. . .

— Thanks . . . köszönöm . . .

Fred Wall ügyetlenül meghajolt; bizony régen volt már, amikor női társaságban mozgott.

— Miután ugyanis útitársak leszünk: a nevem Fred Wall. . .

— Connie Cratson. . . — mondta a lány és kedvetlenül elfordult.

— A viszontlátásra, Miss Cratson. . .

— Isten önnel, Mr. Wall.

Bosszúsan vállat vont és ismét az állomás felé fordult, amikor váratlanul kéz nehezedett a vállára. Megfordult s maradék jókedve is eltűnt, amikor Hugh Pole-t pillantotta meg maga előtt. Hugh Pole világcsavargó volt a legrosszabb kiadásban; dologtalan, henye és züllött, sőt tolvaj is, ha veszély nélkül lopni lehetett. Wall másfél év előtt került össze vele Sidneyben az olcsó tömegszállások egyikén, ahol a közös nyomor és reménytelenség demokráciája mindenfajta embert egymásmellé sodor.

Hugh Poleből, mint mindig, most is dőlt a pálinkaszag s borostás állán vastag izzadságcseppek fénylettek.

— Ohé Wall. . . — örvendezett a csavargó — ez aztán a véletlen szerencse. Csak nem utazik?..

Fred Wall továbblépett.

— Amint látja.

— Elment az esze? . . . — nézett rá meghökkenve a csavargó.

Fred Wall méregbe gurult.

— Hallja, Pole... okosabban tenné, ha megadná a négy shillingemet, amivel tartozik. Nincs annyi pénzem, hogy elajándékozhassem.

— Very well, boy... — vigyorgott a csavargó — a pénz itt van a zsebemben. De csak azzal a feltétellel, ha megiszik velem egy pohár mérget. Búcsúzóul, ha ugyan meg nem gondolja magát.

Fred Wall néhány pillanatig gondolkozott; de elvégre nem volt annyira gazdag, hogy könnyűszerrel elengedhetett volna négy shillinget. Vállat vont és megindult a csavargó mögött.

— Vigye el magát az ördög, Pole... de siesünk, mert a vonat mindjárt indul.

Gyors lépésekkel haladt végig a szerelvény mellett a hosszú épület másik oldalára, ahol tromba betűk adták tudtára az utazó közönségnek, hogy Top Humberton elsőrangú italokat tart.

Hugh Pole olyan otthonosan mozgott ezen a helyen is, mintha egész életét Port Augustában töltötte volna.

3.

A hűvös és alacsony szobában néhány telepeztetett ivott a hosszú asztalok mellett s a belépőket gyakrakvó tekintettel mérték végig. Pole szemmel láthatóan nem zavarta a különös fogadtatás; nekítámaszkodott a söntéspultnak s amint leküldte az első pohár torokkaparó whiskyt, vigyorogva fordult Wall felé.

— Ez a vonat sohasem fog megérkezni!

Perthbe! — suttogta halkán s arca elvörösött, mint egy kuruzslóé, amikor jósol.

Ujságlapot vett elő s óvatosan hátatfordítva a telepeseeknek, Fred Wall elé terítette az asztalra.

— Idenézzen! A Sidney Magasin legújabb száma. Alig három napja hozta a vonat.

Wall renézett az ökölnyi betűkkel szedett címre és csalódottan tolta félre a lapot.

— Ilyen hosszú cikk elolvasására már nincs időm; de biztosan megint új aranymezőt fedeztek fel északon. Esetleg gyémántot loptak a manneseti mezőkön.

Hugh keze a levegőbe kaszált.

— Ördögöt... a gyémántbányák tulajdonosai nagyobb rablók, mint a munkásaik. Azoktól ugyan a tolvajok fejedelme sem tudta lopni.

— Hát akkor...

Fred Wall türelmetlen mozdulatot tett az ajtó felé; a csavargó azonban eléje állt.

— Várjon csak... higgye meg, most az egyszerű nem akarok semmi rosszat. A cikk a kormányzóság egyik félévé kiadott felhívását ismer-teti. Valami Peter Harrow nevű ember negyven évvel ezelőtt árverésen megvett a kormánytól húsz acre földet Manneset és Predholm között, tehát a leggazdagabb aranymezők szomszédságában. Akkor még az ördög sem tudta, hogy a földben arany van, gyémántról meg álmodni sem mertek Ausztráliában. De alig állították ki a vásárlási

okiratot, kitört a gyémántláz s a földeket egykettőre összevásárolták a jelenlegi tulajdonosok. Peter Harrow nem adta el a földjét, mert hirtelen meghalt. Tudja, az ilyesmi ma sem nehéz, hát még akkoriban. Volt azonban Harrownak egy tízéves fia, akit valami rokon visszavitetett Angliába. Érti már?...

Fred Wall ásított.

— Ördögöt értem.

II. FEJEZET.

A gyémántföld legendája.

1.

A csavargó ivott. Végigtörölte száját kezze fejével, kissé közelebb húzódott s csak azután felelt.

— Várjon csak. Peter Harrow fia később megházasodott Angliában, a világháború kitörésekor azonban bevonult és a verduni harcokban eltűnt. Hogy volt-e törvényes örököse, titok; anynyi azonban bizonyos, hogy a húszacres gyémántföldért eddig nem jelentkezett senki. Miután azonban a gazdátlan földek tulajdonjoga negyven év múlva visszaszáll a kormányzatra, a birtokot rövidesen ismét elárverezik. Hacsak a határidő napjáig nem jelentkezik a régi tulajdonos.

Fred Wall a sín pár és a pöffögő szerelvény felé tekintett. Határozottan unta a csavargó üres fecsegését.

— Hallja, Pole, maga már megint sokat ivott. Miért mondja ezt el nekem?...

— Hogy belássa, mekkora veszélyben forog a vonat. Ez a cikk tudniillik éppen azt tárgyalja, hogy a bánya tulajdonosa Perthen keresztül már nem érkezhetsz meg Angliából. A menetrendszerű hajó ugyanis, amelynek Soerabayában csatlakozása van a London—Bombay-i járathoz, már csak a határidő letelte után két nappal éri el a Kontinentet.

— Jó, jó, de...

— Semmi, de... a gyémántföld tulajdonosa, vagy az örökös azonban Amerika felől is megérkezhetsz. Ugy pedig van egy rövidebb út is Kalgoorlie-ig. Port Augustán keresztül...

Fred Wall dühösen felnevetett.

— Hallja, Pole, most már azután elég legyen.

— Itt a lap, olvassa el. San Franciscótól a York-fokig expresszhajóval hat nap; onnan Sidneybe másfél nap az út, Sidneyből pedig akár hajón, akár vasuton pár óra jóformán ez a hely.

A mérnök cigarettát vett elő és rágyújtott. Bármennyire keveset törődött is a mások dolgával, most már határozottan érdekelni kezdte a dolog.

— Szóval?...

— Szóval, az örökös kerek kilencvenhat órával a határidő letelte előtt Kalgoorlieben lehet, ha ezzel a vonattal utazik. Viszont, ha lekészte a csatlakozást — fuccs a gyémántbányának.

A mérnök kezében megállt a cigaretta. Ugy bámult az izzadtszakállú és részegtekintetű csavargóra, mintha most látta volna életében először.

— És ezt megírták a perthi lapok?...

Hugh Pole az alkoholisták szélesen induló, de aztán különösen megbicsakló mozdulatával felelt.

— Hetek óta ebből élnek. Képzelteri, hogy ahány kalandor él a gyémántföldröken, azóta már mind ezt a vasutvonalat figyeli.

Fred Wall a fogát szivta, de azután vállat vont.

— Kellemetlen, de nem veszélyes. A kormányzóság elég erélyes ahhoz, hogy megvédje a vonat biztonságát.

Maga is érezte, hogy hangja kissé bizonytalanul cseng; önkénytelenül is az erdei jelenetre kellett gondolnia s nem volt nehéz kitalálni az összefüggést a váratlan támadás és az események között. Tehát már nemcsak a kalandorok, hanem a banditák is felfigyeltek a legendás örökség esetére.

Hugh Pole vigyorgott.

— Amíg a vonat itt áll, magam sem tartok semmitől, bár láttam néhány érdekes embert az utasok között. De mi lesz, ha majd elhagyják a tövidéket?... A Nullarbor Plain pusztaságain nincs sem csendőrség, sem katonaság.

Ebben a pillanatban megszólalt a vonat indulását jelző csengő. Fred Wall hirtelen kezét nyújtott a csavargónak.

— Nos, good day, old friend.

Felrántotta az ajtót s néhány hatalmas ugarrással elérte a vonatot. Éppen felrántotta az ajtót, amikor a csavargó lihegve utolérte.

— Ohé, Mr. Wall. Itt a pénze... Nem akarom, hogy a másvilágon is adósa legyek.

A szerelvény nagyot rándult. A Westing-
főkek éles sivitással bocsájtották ki a levegőt, a
kerekek meglódultak s a vonat elindult végzetes
útja felé.

2.

A vonat, mint valami megdühödött órláskigyo,
dohogva, dübörögve furta előre magát az éjszaká-
ban az alvó síkságon át. A kocsi ajtajában meg-
jelent a maláj pincér és néma meghajlással az
étkezőkocsiba hívta az utasokat.

Fred Wall alig titkolható örömmel állt meg az
asztala mellett az étkezőkocsiban; a szembenlevő
hely menükártyáján Connie Gratson nevét pillan-
totta meg.

A lány valamivel később érkezett. Kurta fő-
hajjtással üdvözölte szomszédját s arca leplezetlenül
elárulta azt az óhajjtását, hogy sem udvariasságra,
sem csevegésre nem tart igényt.

Mellettük tanárkülsejű férfi és Fred szom-
szédja ette az anasztáziai vonaton soha el nem ma-
radható karfiolos özhúst; az utóbbi azonban hirtel-
len letette evőeszközét és egyenesen Fredhez for-
dult.

— Dear Mister... hallott ön valamit a gyé-
mántbánya ügyről?...

Fred kurtán bólintott.

— Yes... de nem érdekel.

— Engem sem. Illetve nem törődöm vele egé-
szén addig, amíg az én bőröm is veszélybe nem ke-
rül miatta.

A tanárkülsejű elsápadt és felemelkedett ül-
éséből.

— Magyarázza meg, hogy mit akart mondani . . . — kiáltotta vibráló hangon.

— Szívesen — bólintott a másik. Olyan hangosan beszélt, hogy mindenki felfigyelt szavaira. — Az az érzésem, hogy nincs mindenki az étkezőkocsiban. Valaki rejtőzködik a vonaton.

Rámutatott egy tányérra, amely érintetlenül állt az asztalon.

— Itt ülni kellene valakinek, aki nem mutatkozik. Lehet, hogy fontos oka van a rejtőzködésre. Vagy talán az ön utitársa? . . .

— Egyedül utazom . . .

Kézébe vette a menükártyát és hangosan elolvasta a nevet.

— Mrs. Nell Drake Adelaideből.

A szomszéd asztalnál egy arisztokrata külsejű férfi összeráncolta a szemöldökét. Ugy fordult Connie Cratson felé, mint aki bókolni akar.

— Asszony? . . . Tudomásom szerint a Missen kívül nem utazik hölgy a vonaton.

Az ügynök vállat vont.

— Még a beszállásnál sem láttam. Lehet, hogy nem is Adelaideből jön. Nem emlékszem, hogy Port Augusta előtt asszony is utazott volna velünk.

Ebben a pillanatban kellemes, de kissé gúnyosan csengő hang szólalt meg az ajtóban.

— Rólam beszélnek, uraim? . . .

Minden szem a bejáratra szegeződött. Magas, karcsú, de teltidomú asszony nézett velük farkasszemet mosolyogva. Fehér ruhában volt, mint Connie. Szabályos arcát sötétszínű haj keretezte, de legfeltűnőbbek hosszú, szépenívelt szempillái vol-

tak. Olyan asszony hatását keltette, aki nagyon is tudatában van szépségének és a meggazdagodott telepesek gondtalan életét éli.

Lassú lépésekkel az asztalához ment és leült. Fekete szemei körülrebbentek a társaságon.

— Fájt a fejem a hőségtől s ezért visszavonultam a hálófülkémbe. Önök pedig most alkalmasint azt hiszik rólam, hogy egész idő alatt a gyémántföld okmányának kerestem megfelelő rejtékhelyet. Nem így van? . . .

Az arisztokrata külsejű felállt és az asszony asztalához lépett.

— Davreric márki vagyok . . . — mondta meghajolva. — Valóban, asszonyom, ön olyan hatást kelt, mint akinek gyémántbányája lehet.

— Legalább is okiratban . . . — nevetett az asszony. — De vajjon biztosan nálam van-e az okirat? . . .

Egy öreg vadász — anélkül, hogy engedélyt kért volna — pipára gyújtott, azután komolyan felemelte a kezét.

— Nem jó az ilyesmivel tréfálni. Ahol kincs van, ott megteremnek a kalandorok is Ausztráliában.

A márki felnevetett.

— Öreg Brandon, maga már megint rémeket lát. Ugyan hol vannak itt kalandorok? . . . Nos, nézzen körül és mutassa meg.

A tanárkülsejű férfi ismét felugrott. Idegesen hadonászva kiabálni kezdett.

— Engem hagyjanak ki a játékból. Én Herbert Naantjen botanikus vagyok és vegyék tudo-

másul, hogy a melbournel egyetem küldött ki tanulmányútra.

— Nagyon örülünk, professzor úr . . . — hajlongott a márki. — Nos, uraim, nincs még valakinek mondanivalója? . . .

Az ellenszenves arcu férfi felállt. Zsebéből levelet húzott ki és felmutatta.

— Sohasem árt, ha megismerjük egymást — mondta páthosszal. — Én igazolom, hogy Bert Stopeton a nevem és vegyészeti gyáros vagyok Batáviában. Látogatóba jöttem és Perthbe megyek.

A márki az ügynökhöz fordult.

— És ön, ha szabad érdeklődnöm? . . .

Az ügynök pillanatig gondolkozott, azután hirtelen felállt. Arca rákvörös lett, mint a haja s magánkívül a márki arcába ordította.

— Én? . . . A dalai láma vagyok Lhassa-ból . . . Nnna! . . .

A vonat rázásától imbolyogva az ajtóhoz lépett. Kiment az étkezőkocsiból és becsapta az ajtót, hogy csak úgy csattant.

Fred Wall torkát is fojtogatta az indulat. A márki nagyon hetykén viselkedett. Már-már arra gondolt, hogy megmondja neki a véleeményét, amikor pillantása Conniere tévedt.

HARMADIK FEJEZET.

Különös motozás.

1.

Connie Cratson sápadtan és alig titkolható remegéssel ült a helyén. Fred visszadöbrent; ez a

lány valamilyen okból fél attól, hogy utitársai megtudják a nevét. Tehát vagy nála van az okmány — vagy egyéb oka van a titkolódzásra.

Odahajolt hozzá.

— Ha kívánja, Miss, visszakísérem a helyére.

— Köszönöm . . . — nézett rá hálasan a lány.

Felállt és előreindult. A férfi követte. A lány az üres fülke közepén visszafordult. Hangja idegenszerűen csengett.

— Maga most azt hiszi rólam, hogy megijedtem.

A mérnök megcsóválta a fejét.

— Szó sincs róla. Azt gondolom, hogy idegessé tette a sok üres fecsegés. Ha azonban . . . esetleg . . . szüksége volna segítségre, rám mindig számíthat.

Connie elmosolyodott. A vidámság, mint ragyogó fény ömlött el az arcán s még inkább kiemelte szépségét.

— Ne higgye, hogy holmi ijedős fruska vagyok. Meg tudom védeni magamat, ha kell. Az előbb zavarba jöttem, azért látszottam idegesnek.

Fred Wall cigarettára gyujtott, válaszolni akart valamit, az ajtó azonban kinyílt. Az ellen-szenvesképű Bert Stopeton lépett a vagonba, az, aki batáviai gyárosnak mondta magát. Komolynak látszott és hangja is remegett, amikor megszólalt.

— Mondja, Mister, van revolvere? . . . Mert ha van, jó lesz előkészíteni.

— Gondolja, hogy megtámadnak bennünket?
— fordult feléje Fred.

— Nem gondolom, hanem tudom. Kalandorok utaznak a vonaton s nem fognak nyugodni addig, amíg a gyémántfőlk okiratát elő nem kerítik.

— Hm... honnan tudja ilyen biztosan?...

— Megfigyelte azt a köpcös félvérűt?... Még a nevét sem akarta megmondani s olyan arca van, hogy rablógyilkosnak is beillenék.

— Ez még semmit sem bizonyít...

Stopeton vállat vont és kibámult az ablakon. De csakhamar ismét megszólalt.

— Mit gondol: a francia arisztokraták ismerik a délaustráliai angol nyelv tipikus kifejezéseit?...

Wall meglepődve nézett az utasra.

— Nem valószínű. Miért kérdezi?...

— Mert az imént Davrerac márkí félrehúzódvá suttogott az öreg vadással s véletlenül meghallottam, amikor a telepesek nyelvén káromkodott. Még hozzá olyan folyékonyan, mint akármelyik matróz Sidney csapszékeiben.

Fred Wall nem felelt, de önkénytelen mozdulattal megtapogatta revolverét. Nagyon valószínűnek látszott, hogy rövidesen szüksége lesz rá, — ha ugyan Stopeton nem képzelődött.

Connie Cratson mereven bámulta az ablak előtt elvillogó szikraesőt, melyet most szinte záporzerűen vert hátra a vadul csattogó mozdony néhány másodpercig. Stopeton az órájára tekintett.

— Hamarosan Everardba érünk. Ott még kapunk néhány utast, azután nekivágunk a pusztaságnak. Másfél napig megállás nélkül rohanunk,

Azt hiszem, olyan órák lesznek, amiket holtunk napjáig megemlegetünk.

A kerék csattogása valóban meglassúdott. A kanyarodóban, messze előttük apró, sárga fénypont villant; az állomás személyzete jelezte számukra a szabad utat.

2.

Az állomás környéke — amennyire a lobogó fáklyák és pislogó mécsek fényénél meg lehetett figyelni — kísértetiesen hasonlított Port Augustára. A perron kihaltnak látszott. A vasúti alkalmazottakon kívül csak egy tagbaszakadt, vállas férfi közeledet a szerelvény felé.

Fred Wall jól tudta, hogy a vonat közel félórát tartózkodik Everardban; szemet vesz fel, külön vízartály-vagónt kapcsolnak hozzá s rendesen meghosszabbodik még néhány tehervagónnal is.

Lement a perronra s példáját csakhamar követte a háromtagú vadásztársaság is.

Alig tettek néhány lépést a perronon, amikor a negyedikosztályú vagonok felől dühös kiáltozás, majd óbégató jajszó csendült fel. A fáklyák fénye huzakodó emberekre esett. Fred Wall csendesen elvigyorodott, amikor csendőrségi egyenruhákat pillantott meg közöttük.

Sejtette, hogy mi történt. Alkalmasint felsőbb parancsra észrevétlenül csendőrzárór vett körül a vonatot, hogy a harmad és negyedosztályú vagonokat megtisztítsa a nem kívánatos elemektől. A hosszútávú vonatok olcsó részét ugyanis többnyire malájok, dologtalan kinalak, félvérek és mindenre

kapható fehér csavargók szokták megtölteni a valóban, percek múlva már fel is tűntek az első csendőrök, amint két kapálódzó, félmeztelen alakot vezettek az állomás felé.

A nyüzsgő csoportból fehérruhás tiszt vált ki és feljük közeledett.

— Good evening . . . — dünnyögte, kezét sapkájához emelve — meg kell engedniök, hogy az útleveleiket megvizsgálhassam.

Fred Wall elvörösödött.

— Én amerikai vagyok, sergent.

— Akkor is. Valamit visznek ezen a vonaton és fokozott óvatosságra van szükség.

Fred Wall szó nélkül átadta útlevelét. A tiszt épen csak belenézett, máris visszaadta. A másik három férfi felé fordult.

— Maguk vadászok? . . .

— Vadfogók vagyunk. A Hagenbeck-állatkert singaporei telepházák dolgozunk.

— Visznek valamit? . . .

— Igen. A két utolsó vagon a mienk. Az egyikben négy gepárd és két hiúz, a másikban két kenguru van, azonkívül egy láda kígyó.

A tiszt a fogát szívtá.

— Nem várhatnák meg a következő vonatot?

— Sajnos, határidőre dolgozunk.

Elballagtak a teherkocsik felé. Fred Wall összehúzott szemmel nézett utánuk. Az okirat-bonyodalom mellől igazán nem hiányzott más, mint néhány vadállat a vonatra. Ha akármilyen okból elakadnak, külön gond az állatok etetése. Arra pedig

még gondolni sem akart ~~mi~~ történe, ha megroggálna valamelyik vagon.

Lassú lépésekkel visszament kocsijához és magához vett még egy revolvert a megfelelő tölténykészlettel.

3.

A vonatvezető mögötte állt és vigyorogva nézte.

— Mi az?... Ön is meleg időre számít?...

Fred Wall visszanevetett.

— Ellenkezőleg. Szeretek gumiköpenyt húzni, mielőtt még kitor a zivatar. És magának rendben a revolvere?...

— All right... a revolverem, a kezem és a szemem is tökéletesen rendben.

Fred egyetlen pillanatással végigmérte az embert s megállapította, hogy a vonat csakugyan jó kezekben van. A mozdonyvezető valóságos óriás volt olyan izmokkal, hogy csaknem elrepedt rajta a könnyű kabát. Némileg megnvugodva tekintett vissza az állomás felé, amely előtt éppen felcsillogt az indulást jelző harang.

Átment keskeny folyosón és megállt a mosdófülke előtt. A becsukott ajtón keresztül tépett szőfoszlánvok hangzottak ki hozzá a kocsi belsőjéből. Odaát két férfi beszélgetett róla és — Connie Cratsonról.

— Úgy tesznek, mintha nem ismernék egymást — mondta egyikük nyilvánvalóan egy előbb kezdett mondat befejezéseképpen. — de én látom, hogy együtt érkeztek az állomásra s a férfi segített a lánynak felrakni a csomagjait.

— Biztos vagy benne?... —

— Mint a halálban. Az a márk is figyeli őket, sőt az étkezőkocsiban beszélgetni is próbált velük.

— Tartsd szemmel a franciát is. És ne feledd, hogy ha rákerül a sor: habozás nélkül löni. Nem babra megy a játék...

Fred sokért nem adta volna, ha láthatja a két beszélgető arcát; de belátta, hogy nem mutatkozhat, mert megjelenésével elárulná magát. Várt néhány pillanatig, csak hogy amikor később benyitott a kocsi belsejébe, már eloltott lámpát és üres helyeket talált.

Bosszankodva telepedett le foteljében és aludni próbált. Kissé nehezen ment a dolog; felzaklatott idegei tiltakoztak a pihenés gondolata ellen, de a fáradtság alkalmasint mégis elnyomta. Hirtelen riadt fel, mert olyanféle érzése támadt, mintha figyelné valaki.

— Ugy látszik, elaludtam... — dűnnyögte bosszúsan és az ajtó felé fordult.

Meglepődve torpant vissza. A faburkolatú mennyezeten égett a lámpa s a lecsapódó fény kék sugaraiban rosszcarcú, tagbaszakadt férfi állott.

Már hosszabb ideje figyelhette az alvó Fredet, mert szája gúnyos mosolyra húzódott.

— Good morning, old boy... nyugtalan álmai lehettek.

— Semmi köze hozzá... — tápáskodott fel Fred s az idegen mellé lépett. — Mit ácsorog itt?...

— Érvényes jegyem van, tehát ott ácsorgok, ahol a kedvem tartja. Különben pedig tudni sze-

retném, hogy nem nehéz-e az a két revolver ott a kabátja alatt?...

Fred Wall zavartan nézett végig önmagán. A kötség miatt kigombolta kabátját s valóban nem volt nehéz felismerni alatta a két nehéz börtököt. Fred keze az egyik tok zárjára tévedt.

— Sohasem érzem nehéznek a fegyvereimet — mondta élesen — s biztosíthatom, hogy az olyan fickókkal szemben, akik álmomban leselekednek rám, átkozottul könnyen jár a kezem.

Az idegen vigyorgott.

— De csak akkor, ha észreveszi a dolgot, nem?... Mert a jelek szerint olyan mélyen aludt, mint a bivaly.

Fred Wall keze ökölbeszorult. Előrelépett, az idegen azonban megelőzte. Anélkül, hogy a támaszással törődött volna, a földre mutatott.

— Odanézzen, maga zöldfülü! Amíg aludt, valaki átkutatta a zsebeit.

NEGYEDIK FEJEZET.

Baljóslatú előjelek.

1.

Fred Wall megtorpant és ostobán nézett a jelzett irányba, ahol — éppen a lábai előtt — lapos börtárca hevert. Lehajolt érte és felvette. Egyetlen pillantás meggyőzte arról, hogy igazoló írásait alaposan felforgatta valaki. A pénze azonban — egy tíz és egy ötfontos bankjegy — érintetlenül meg volt.

— Nos, young boy, most hetykélkedjen. Amíg a vadász aludt, megszökött a vad... mi?...

Fred Wall szeméi megszűkültek. Élesen figyelte a különös ember minden mozdulatát.

— Igaza van... — dünnyögte. — Gyerekesen viselkedtem, de nem tudom...

— Nem tudja, hogy vajjon én kutattam-e át a táskáját, vagy valaki más — bólintott gúnyosan az idegen. — Nos, young friend, gondolkozzék rajta. S ha kisütötte, szóljon nekem is...

Bólintott és kiment az első folyosóra, ahonnan keskeny vashíd vezetett át a csattogó kerekek fölött a vonatszemélyzet kísérőkocsijához és a mozony felé. Lépései már régen elhangzottak, amikor Wall még mindig ugyanabban a helyzetben szorogatta a tárcát.

Megmerevedett arca azonban hirtelen felengedett. Arcához emelte a bőrlapot és megszagolta.

Valóban, nem lehetett kétséges; a tárca külső felületén valami erős illatszer gyér nyomai voltak észlelhetők. Mintha olyan valaki fogta volna a tárcát, aki túlságosan sok parfümöt használ.

Fred Wall elmosolyodott. Annyi bizonyos, hogy ez a furcsa, énszenves alak nem nyúlt a tárcához. Nála éppen olyan kevésbé akadhatott parfüm, mint ahogy maga Fred sem használt soha semmiféle illatszert.

Bosszankodva gyújtott cigarettára. Amíg aludt, valaki átkutatta a zsebeit s alig lehetett kétséges az is, hogy a tettes a gyémántföld okiratát, aki túlságosan sok parfümöt használ.

Fred Wall mindjárt felelt is magának a feltett kérdésre; a vonat utasai közül csupán hárman jöhettek számításba. Elsősorban a francia márk,

akiről feltételezhető volt, hogy Ausztráliában is használ illatszereket, azután Nell Drake és végül Connie Cratson.

A mérnöknek eszébe jutott a kihallgatott beszélgetés; Davrerac tehát másnak is gyanús. Róla valóban feltehető, hogy előszeretettel kutat mások zsebében. Igaz viszont, hogy ebben az esetben alkalmasint semmi köze sincs a francia arisztokráciához.

Elhatározta, hogy lehetőleg keveset alszik és reggeltől kezdve nyitva tartja a szemeit. Gondosan begombolta kabátját és visszaült a helyére. Alig helyezkedett azonban kényelembe a fotel puha ülésén, amikor a vonat akkorát lódult, hogy csaknem orrabukott.

Riadtan ugrott fel. Akkorra már a fékagyak fűlsértő csikorgással csapódtak a kerekekhez és a mozdony lomha szuszogással megállt.

Fred Wall szempillantás alatt a töltésen termett. A postakocsi felől zürzavaros láрма hallatszott, majd két árnyék tűnt el a közeli makkia-bozót sűrűjében.

A mérnök gondolkodás nélkül utánuk vetette magát; az előtte rohanó alak azonban hirtelen megtorpant és kezében revolver dördült. A bozót széléről jajszó hallatszott, azután csend lett, csak a felriadt hálófülke felől tört fel az ijedtség százféle hangja.

Mire Fred Wall a lövöldözés helyére ért, a sűrűségből éppen előbukkant a köpcös ember, aki az imént felkeltette és zöldfülűnek nevezte. Szü-

szogva törtetett, mint valami tapir és sötét tömeget cipelt a hátán. Amikor a mérnököt megpillantotta, megállt és elvigyorodott.

— Nini, az álmos ifjú... Jó, hogy jön. Segítsen cipelni ezt a gazfickót, mert átkozottul nehéz.

— Mi történt?...

— Semmi különös. A két kalauz elaludt a poggyászkocsiban s ez a fickó, a kedvező alkalmat felhasználva átkutatta a csomagokat. Talán meg is találta volna, amit keresett, ha meg nem zavarom.

Odaértek a töltéshez, amelyen mint apró szentjánosbogarak fénylettek a vasutások jelzőlámpái. A szelepek és kapcsolók kék fényben úszó magasságából a mozdonyvezető arca nézett rájuk.

— Sikerült elcsípni a jómadarat?...

— Belelőttem, de attól tartok, túlságosan jól céloztam. Ne legyen Madison a nevem, ha életben marad...

— Az utasok közé tartozik?...

— Fogalmam sincs. Maláj félvér. Lehet, hogy már Port-Augustában fellopódzott a vonatra.

— All right... emeljék a poggyászkocsiba, később talán eszméletre tér. Akkor majd megkérdezzük tőle, hogy mit akart.

A vonatvezető a jelzőkiért szelepéhez nyult.

— Indulunk tovább.

Wall visszafordult a vagonja felé s amíg fölkapaszkodott a magas lépcsőkön, önkénytelenül mormolta.

— A maláj lopni akart, idáig értem a dolgot. De mit keresett a poggyászkocsiban ez a Madison?...

2.

Bement az étkezőkocsiba és megállt a többiek előtt.

— Mindnyájan tudjuk, — kezdte szilárd hangon —, hogy egyesek szerint valamelyikünk zsebében kincset érő okirat lapul meg. Az előjelek azt mutatják, hogy az okiraatra másoknak is fáj a foguk s hogy ezek az emberek törvénytelen céljaik érdekében erőszakos eszközök alkalmazásától sem riadnak vissza. Sajnos, nem áll módunkban útközben kinyomozni és elfogni a kalandorokat s azt sem kívánhatjuk, hogy az okirat jogos tulajdonosa a közösség védelme alá helyezze vagyonát. Nos, a magam részéről kijelentem, hogy nálam ugyan semmiféle okirat nincs, de a gyémántföld esetleg velünkutazó örököse minden pillanatban számíthat a segítségemre. Amíg én ezen a vonaton utazom s amíg a karomat emelni tudom, senkinek sem ajánlom, hogy kinyujtsa kezét a más tulajdona után.

A csattanó szavak után halálos csend támadt. Még az örökké gunyoros márkí is elkomolyodott, mintha megérezte volna Fred Wall szavainak halálos komolyságát s azt a törhetetlen akaratot, ami a mérnök lényét átfütötte.

A csendet a legidősebb telepes dörgő hangja vágta ketté.

— Ez a beszéd, young boy... Szavamra mondom, nem marad egyedül, ha rákerül a sor... — dörmögte s nehéz pisztolyát kihúzva Fred Wall mellé állt.

Madison szája elhúzódott; alkalmasint mondani akart valamit, de akkor váratlanul ismét megcsikordultak a fékek és a vonat lassan megállt.

A népes társaság elsápadva nézett össze; az arcokon látszott, hogy mindenki rablótámadástól tart s maga Fred is pattanásig feszült idegekkel várta az első sortűz roppanását. De nem történt semmi hosszú másodpercekig.

Fred Wall végül is megindult a kijárat felé, amikor hirtelen felpattant az ajtó s nyílásában a mozdonyvezető jelent meg — kezében felvont revolverrel.

A fegyver fekete csöve fenyegetően meredt az utasok felé s erélyes hang csattant.

— Fel a kezekkel!... Gyorsan, mert a legelső gyanús mozdulatra lövök!...

Fred Wall szemközt állt az óriással, a váratlanul rámeredő revolvercső azonban lehetetlenné tett minden ellenállást. Szó nélkül felemelte a kezét s leplezetlen kíváncsisággal várta a történéseket.

A mozdonyvezető lassan kissé oldalt húzódott és helyet engedett egyik kalauznak, aki zavart képpel lépett az utasok közé. Látszott rajta, hogy nem tudja, miképpen fogjon teendőjéhez, a mozdonyvezető hangja azonban hamarosan útbaigazította.

— Egy-kettő, Thompson... szedd el a revolvereket... egyenként hozd ide hozzám valamennyit.

A kalauz engedelmeskedett. Fred Wall fogcsikorgatva tűrte, hogy megfosszák fegyvereitől s csak az alkalmas pillanatra várt, hogy a mozdonyvezetőre vesse magát.

Erre azonban nem került sor.

A mozdonyvezető sorra megnézte a revolvereket, azután a hálófülkébe küldte Thompsont s onnan is elhozta Bert Stopeton revolverét. Nell Drake kijelentette, hogy nála nincs revolver, hagyják aludni. Amikor mindez megtörtént, szabályos fegyvervizsgálat következett; azután a mozdonyvezető magához vette Herbert Naantjen revolverét, a többi pedig az utasok felé tolta.

— Tessék... mindenki válassza ki a magáét. Madison pulykavörösen ugrott előre.

— Azonnal mondja meg, hogy miért csinálta ezt.

A mozdonyvezető nyugodtan eltette a maga fegyverét.

— Azért, misters, mert ennek a revolvernek a tulajdonosa, ha jól sejtem, Herbert Naantjen úr, az éjszaka folyamán keresztüllőtte a tartalékvizest tank falát. Tessék megnézni, a tölténytárból hiányzik egy golyó s a csőben még friss a lőporfüst. A víz kifolyt és most itt állunk annyi gőzzel, ami ötven mérföld befutására sem elég.

Fred Wall a mozdonyvezetőhöz fordult.

— Mennyi gőz van a kazánban?...

— A legkevesebb, amit az előírás megenged. Éppen be akartam kapcsolni a szivattyút, amikor észrevettem a bajt.

— Hm... hol tudunk legközelebb vizet szerezni?...

— Errefelé alig van más, mint poshadt mozsár, de az is kevés. Odébb, a Nullarbor vidékén pedig egyetlen csepp víz sem akad. Utközben egyetlen folyó akad utunkba, a York River, az sem bővizű és szűrni kelelne a vizét; a York River azonban még több, mint nyolcvan mérföldnyire van. Klárárt dolog, hogy a meglevő gőzzel elvergődhessünk odáig.

Fred Wall a maláj pincérhez fordult.

— Hé, young boy... mennyi az ivóvízkészlet?...

— Valami húsz gallon, Sir... de ebben benne vannak a harmad és negyedosztályú utasok adagjai is.

— Kevés...

Fred Wall tőprengve nézett maga elé, azután a vadfogókhoz fordult.

— Önök hoztak magukkal vizet az állatok számára... nem??...

— Száz gallont... de a fele már elfogyott.

Fred Wall a mozdonyvezető vállára csapott.

— Hetven gallon víz elég esz... Ha két óra hosszát kibírjuk szomjazva is.

— Igen ám, de a kazán... ha nincs elég erős víznyomás, felrobbanhat.

— Jöjjön, majd segíték. Mérnök vagyok. Amíg én figyelem a manométert, nem lesz baj.

3.

A három szikkadtképű ember szó nélkül leszállt és megindult a vadállatok vagonja felé. Percek alatt börtömlőkben hozták a vizet. A pincér is kiürítette a víztartályokat s az utasok szomjasan nézték, hogy mint tűnik el a reggeli tea a kazán szomjas torkában.

Időközben az olcsóbb kocsiosztályok gyűlévész népéből is leszálltak néhányan s amint meglátták, mi történik, zajosan követelni kezdték vízadagjaikat.

Fred Wall magához intette a három vadászt.

— Gentlemen, ha a zajongás soká tart, könnyen fellázadhat az egész népség. Körülnéztem közöttük; csupa vad, elszántság látszó alak, akik könnyen felhasználhatják a vízhiányt egy kis parázs fosztogatásra. Legjobb lesz revolverrel visszatéríteni őket s később is ügyelni rájuk, nehogy megrongálják a szerelvényt.

Elfordult, hogy felkapaszkodjék a mozdonyra, amikor könnyű kéz érintette a vállát. Connie Cratson állott előtte.

— Mr. Wall . . . kérdezni szeretnék valamit,

— Tessék, Miss . . .

— Mit gondol, ez az eset is összefüggésben áll az okirattal? . . .

— Egész biztosan. Amennyire tudom, a gyémántföldök tulajdonjogát határidőre kell igazolni. Ha késik a vonat, az örökös könnyen elveszítheti jogait. Lehet, hogy a gyémántbányák tulajdonosainak keze van a dologban.

A lány kurta pillanatig habozott.

— Mr. Wall . . . — kezdte azután bizonytalan hangon — olyan sok különös dolog történt mostanában velünk . . . Nem adhatná kölcsön egyik revolverét? . . .

Amikor Fred Wall szó nélkül átadta a fegyvert, sarkonfordult és eltűnt a vagon ajtajában.

Fred Wall vállat vont, azután fellépett a hátmögött sisztergő mozdonyra. Mint aki régóta nélkülözött kedves ételéhez nyúl, remegő kezekkel húzta meg az indítókart; a hajtókarok sziszegve nyúltak előre s a mozdony élesen felrobbanva köhögéssel rántotta meg a szerelvényt.

*

A vonat hideg, kihűlt mozdonnyal állt a töltésen; a befoltozott tankvagonban azonban már elég volt a víz. Néhány száz lépés távolságban kéklett a folyó hídja s az utasok fáradtan törölgették izzadt homlokukat.

Madison rávigyorgott Wallra.

— Ez derék munka volt, Young boy . . . Maga nélkül sohasem értük volna el a folyót.

— Yes. Szeretem a mozdonyt és értek is hozzá. Modison a karját tapogatta.

— Kemény munka volt. Nem szívesen csapnék fel vízhordónak.

A mozdony felől a fűtő kétségbeesett kiáltása hallatszott. Fred Wall és Madison egyszerre ugrottak a töltés felé.

Wall szitkozódva kúszott fel a lépcsőn.

A mozdonyon, a szénhalom előtt elnyúlt

test hevert: a mozdonyvezető. Hátán sötét folt feketelett.

Madison morgott.

— Agyonlőtték . . . de ugyan ki a tettes? Mindnyájan vizet hordtunk egész nap.

— Kivéve a két női utast, a három vadászt és a negyedik osztályú utasokat. — dűnnyögte Wall a összeszorított ökle a levegőbe csapott. — Azt akarják a bitangok, hogy késsen a vonat . . . de rosszul számítanak. Magam állok a fűtő mellé.

Morton bólintott.

Lehajolt a mozdonyvezető testéhez és magához vette a halott tárcáját és egyéb értékeit. Azután intett.

— Vigyük a postakocsiba.

Wall a töltésen állt, amíg a többiek megtisztították a mozdonyt. Hirtelen kéz érintette meg a vállát.

Counie Cratson állott előtte.

— Wall . . . maga megsebesült.

— Semmiség. Egy szikla megsértett, amikor a meredek parton a folyóhoz mentem.

— Bekötöm. Vesse le a kabátját.

Fred Wall elvigyorodott. Szakadt kabátja alatt a karcolás egész jelentéktelen volt; de hát South Austráliában nem minden nap adódik alkalom arra, hogy gyengéd női kezek kötözzessék az embert.

Lehúzta ujjasát s odatartotta karját a lánynak.

— Köszönöm, Miss.

— Szívesen. Itt a kabátja.

Még mondani akart valamit, de hirtelen elhallgatott és fülig vörösen elfordult.

Madison néhány lépésre állott tőlük és vigyorogva nézte a jelenetet.

Wall dörmögve mászott vissza a mozdonyra és túlzott figyelemmel hajolt a gőznyomás-mérő mutatója felé.

3.

Eltelt az éjszaka. A nap tüzes korongja ismét megkezdte útját az égen. Fred Wall kinyitotta a kazán ajtaját. Intett a néger fűtőnek.

— Tüzelj!...

A fűtő olajbarna arca eltorzult a rémülettől.

— Tuvan... a manométer a piros vonalon áll. Fred Wall hangja csattant:

— Tüzelj!... Óránként nyolcvan mérföldes tempóban még behozhatjuk a késést.

Szeme a manométeren állt, keze a biztosító-szelep csapját fogta. A hatalmas Pacific-mozdony minden porcikájában remegett a túlhevített gőz nyomása alatt. A dugattyúk azonban puhán merültek az olajban s a sebességmérő állandóan emelkedett.

— Tuvan...

— Mit akarsz?

— Nem fűthetek. A hideg víz felmelegítése sok szénpocsékolással járt. Elfogy az üzemanyag. Fred Wall halk káromkodást morzsoló szét a fogai között. Erre az akadályra nem számított.

Bosszúsan megfordult és néhány ugrással a szer-
kocsi szénrakásának tetején termett.

A futólagos szemle bizony kevés biztatót mon-
dott. Kedvetlenül fordult vissza, amikor váratla-
nul olyan jelenet döbbsent a szemébe, hogy ereiben
megfagyott a vér.

ÖTÖDIK FEJEZET., .

A végső harc a mozdonyon.

1.

A néger fűtő, aki a mozdony korlátján mélyen
keresztülhajolva a pályatestet vizsgálta, hirtelen
— mintha meglódult volna — előrebukott. Pilla-
natra még felködlött halálfélelemtől tátott szája
s támaszt kereső karjai kalimpálva nyíltak szét.
Azután keresztülcsúszott a korláton és eltűnt.

Fred Wall felordított a rémülettől.

Nem gondolhatott másra, mint hogy a fűtőn
kitört az örület és öngyilkosságot követett el. A
szabályzókarhoz akart ugrani, hogy megállítsa a
vonatot, amikor az ellenző mellvédje mögül —
keezében a salakhúzó-vassal — Nell Drake karcsú
alakja tűnt fel előtte.

Az asszony arca eltorzult a gyilkolás dühétől.
Szeme szikrázott, mint a vadmacskáé s hangja át-
rikoltott a kerekek csattogásán.

— Egy tapodtat se, Fred Wall! Elzúttal én
vagyok az úr!...

A mérnök megtorpant. Az asszony balkezé-
ben revolvercső villogott s nem volt kétséges,

hogy ugyanúgy letaszítja Fredet is a vonatról, mint a fűtővel tette. Nyolcvanmérőföldes sebesség mellett az ingó szénhalom tetején nincs védekezés a biztos talajon álló ellenféllel szemben. Fred Wall azonban nyugodt maradt.

— Mit akar? — kérdezte kurtán.

Nell Drake rekedten felkacagott:

— Hogy mit akarok?... Nem rossz! A gyémántföld okiratát akarom.

— Tőlem? Maga örült...

Az asszony kezében megemelkedett a revolver.

— Nincs időm játéokra, fiatalember. *Tudom*, hogy magánál van az okirat.

Fred Wall szemei megszűkültek. Nell Drake arcán látszott, hogy hamarosan beváltja fenyegetését; hogyan bizonyítsa be ennek a gyémánt tébolyába vesztett asszonynak, hogy soha sem látta az okiratot?

Tudta, hogy ebben a helyzetben csak az esztelenséggel határos vakmerőség segít.

Hirtelen lendülettel ledobta magát a szénhalom tetejéről egyenesen oda, ahol az asszony állt. Nell Drake kezében feldörgött a revolver. A férfi erős ütést érzett a balvállában, de sikerült elkapnia az asszony revolvért tartó balkezét.

A fegyver a földre esett, az asszony azonban váratlanul erős ellenfélnek bizonyult. Elengedte a vasrudat, amelynek így, közelharcban úgy sem vehette volna hasznát s felszabaduló jobbkeze vaslapocsként fonódott Fred Wall torkára. Balkeze

ugyanakkor pontos, kiszámított ütéssel a férfi megsebesült balvállához csapódott.

Wall felüvöltött a fájdalomtól és térdrebukott. A másodperc tört része alatt átvillant agyán a keserűség, hogy annyi veszedelem után egy női bandita kezétől kell elpusztulnia; Nell Drake ökle pedig egyre erősebben szorított s a mérnök szemé előtt már vörös ködbe borult minden, amikor...

Amikor a szorítás hirtelen engedett. Valahonnan új küzdő test zuhant közéjük s Fred Wall nem tudta, mi lesz.

2.

Amikor a vonat elindult, Connie Cratson behúzódtott hálófülkéjébe. Minden tagja remegett a fáradságtól s úgy érezte, összeesik, ha tovább is fennmarad.

Ruhástól dőlt végig az ágyon s hamarosan elszunnyadt. Arra riadt fel, hogy valaki megáll előtte és mereven nézi. Felrettenve ugrott talpra.

Madison állt előtte, jobbkezét revolvertokján nyugtatva. Hangja most is mélyen dörmögött, de ezúttal hiányzott belőle a megszokott gúnny.

— Meg kell bocsátania, Miss, hogy ilyen rajtaütésszerűen zavarom. Itt az ideje, hogy véglegesen tisztázzuk a gyémántbánya okiratának ügyét.

A leány szeme kerekretágult a rémülettől.

— Nem tudom... mit akar tőlem...

— Ne szaporítsuk a szót, Miss Cratson. Gene Madison a teljes nevem s a perthi detektívtesület

tagja vagyok. Nem akarok magának semmi rossz-
szat. Értse meg, szilárd meggyőződése, hogy
csak magánál lehet az okirat.

Connie Cratson felállt. Arca megkeményedett
s a hangja is határozottan csengett.

— Téved. Nincs nálam az okirat.

— Ugy... szóval — elrejtette...

— S ha úgy volna?...

Madison vállat vont.

— Semmi közöm hozzá. Meg kell azonban ér-
tenie, hogy ha nem őszinte hozzám, nem vállalha-
tok felelősséget sem az okiratokért, sem az éle-
téért.

Connie Cratson felszegte a fejét.

— Miattam ne legyenek gondjai, Mr. Madison.
Megvédem én magamat s ha egyedül nem tudnám,
van, aki megvédelmezzem.

Madison elvígyorodott.

— Ez más... nos, 'good day, Miss...

Barátságos gúnnyal meghajolt és kiment.
Connie még hallotta, hogy a folyosón hangosan
szitkozódik.

Connie ismét lefeküdt és igyekezett megnyug-
tatni vadul kalapáló szívét. Arca tüzelt s így utó-
lag meg tudta volna verni önmagát, amiért az
előbb olyan oktalanul fecsegett. Madison kétsége-
lenül megértett mindent s mi lesz, ha mindent el-
mond Fred Wallnak?...

Szerencsére a fáradtság győzött kellemetlen
gondolatain s ismét elaludt. Amikor felébredt, már
magasan járt a nap.

3.

A kerekek ütemes csattogásán kívül semmi-
féle hang sem hallatszott be hozzá. A süket csend
és szótlanúság az idegeire feküdt. Mintha min-
denki meghalt volna a vonatban.

Az ajtóra tekintett s a következő pillanat-
ban elállt a szívverése.

A hálófülkék folyosóján hatalmas, szürke test
osont végig. Pillanatra megtorpant az ajtó előtt
s széles macskafejét megemelve, benézett az ab-
lakon. Sárga szeme hidegen villant a lány tekin-
tetébe és nyaka éppen a kilincs magasságáig ért.

Conniet a helyéhez szegezte a rémület. Sem
felugrani, sem sikoltani nem tudott s ez a moz-
dulatlanság talán az életét mentette meg.

A gepárd hunyorítva elfordította a szemét
és továbbment a mozdony irányában.

Connie szívébe jéges rémület markolt; mi
történik, ha a kerekek csattogásától felizgatott
vad a mozdonyon Fred Wall hátamögé kerül? . . .

Hirtelen rettenetes félelem kerítette hatal-
mába. Felrántotta az ajtót. Esztelen félelemtől
hajtván futott a mozdony felé. A második ajtónál,
alig másfél méternyire mögötte, ismét felbukkant
a vadállat, amint óvatosan kilépett egyik fülkéből.
Connie felsikoltott és beugrott a legközelebbi aj-
tón; a szürke test elfutott mellette és eltűnt az
étkezőkocsi asztalai között.

Connienek szárnyakat adott a félelem.

Felrántotta a postakocsihoz vezető ajtót és
végiggombolyodott a keskeny hídon. Eszébe sem ju-

tott, hogy egyetlen rossz lépés a halált jelentheti. Agyában csak a félelem dobolta futásának iramát.

Átlépett a mozdonyra és keresztülvergődött a szénrakáson. A vadállat ismét mögötte volt valahol, valamelyik kocsiban, de már nem törődött ezzel. Látta, hogy mi történik lent a szabályozó előtt s a következő pillanatban sikoltva vetette magát előre.

Connie ugrásának lendülete odébb sodorta az asszonyt egy lépéssel. A mérnöknek csupán pillanatnyi előnye volt, de ez a rövid idő is elégnék bizonyult arra, hogy felszabadult jobbkezének hatalmas csapásával leüsse az asszonyt.

Lihegve egyenesedett fel az elzuhanó test mellett s szeme Connie Cratson rémült tekintetébe kapcsolódott.

Akaratlanul tört fel belőle a kiáltás:

— Connie! . . .

A leány szeme elsötétült.

— Wall . . . — ragadta meg a férfi karját — a hátunk mögött . . . ott . . . egy vadállat . . . gepárd . . . kiszabadult . . .

Fred Wall arca megkeményedett. Felkapta a földről az ájult asszony revolverét s egyetlen mozdulattal átállította a szabályozó-kart.

— Kötzze meg ezt az asszonyt, Connie, de jó erősen, nehogy megszabaduljon. A géphez felesleges hozzányúlania.

Mégegyszer Nell Drakere tekintett s mielőtt a lány bármit válaszolhatott volna, eltűnt a szénrakás mögött.

HATODIK FEJEZET.

Dúvadak között.

1.

Síri csend fogadta, amint áttörtetve a szénrakáson, berobbant a néma vagonba. Átrohant az első kocsin, azután a hálófülkék folyosóján. Az étkezőkocsi egyik asztala alól hirtelen dühös morgás harsant a fülébe.

Fred Wall egyetlen pillanatig sem tétovázott.

Revolvere gyors egymásutánban dörgött fel s az asztal szilánkokra forgácsolódva repült szerteszét. Szürke, izmos test villant elő a padlón, tétován ugrott, azután hirtelen görcsösen összerándult. Ott nyult ki Fred lábai előtt.

A mérnök ügyet sem vetett rá. Berugta a szomszéd kocsi összekötő ajtaját. Ugyanebben a pillanatban harsant fel Madison kiáltása.

— Hé... Wall... ide...

A mérnök kezében felemelkedett a revolver. Éppen abban a pillanatban, amikor Davrerac márki is célzásra emelte a fegyverét.

Fred Wall hangja csattant.

— Fel a kezekkel... vége a játéknak, Davrerac...

A márki eltorzult arccal emelte égnek a kezét. Madison megelégedett arccal dörmögött a kötelei között, amelyek szilárdan rögzítették egyik asztal lapjához.

— Rámtámadtak a kutyák... megéreztek, hogy a vége felé közeledik a komédia... vágja

csak át a kötelékeimet, azután nézzen a többiek után. Úgy... és most kötözzük össze a márkát, meg a társát, az öreg, becsületes vadászt. Naant-jen professzor úrnak sem fog ártani a bilincs... Gondolom, Nell Drakot azóta már ártalmatlanná tette...

Fred Wall vigyorgott.

— És a többiek...?

— A harmadik vágóban vannak... olyan váratlan volt a támadás, hogy nem lehetett védekezni ellene.

— All right, öreg róka. Majd elmondom Perthben a csendőrségen, hogy milyen vakmerő fickó maga.

Madison felállt és meggémberedett tagjait dörzsölgete.

— Ami azt illeti, magától is tanulhatnak majd egyetmást az ördögök a pokolban.

A vezető nélkül maradt mozdony már feltűnően lassan mozgott előre. Ferd Wall kifelé indult.

— Intézze el a többi, Madison... a vonatot vezető nélkül áll...

2.

A szikkadt savannát köves, kopár síkság váltotta fel. A vonat rőtbarna agyagmezők között rohant. A távolban feltűntek az első majorságok, majd gyárkémények; Kalgorlie közelében jártak.

Fred Well mosolyogva fordult a lányhoz.

— Időben megérkeztünk, Miss Connie... a

hatóságok már várni fognak ránk. Kolgoorlie után semmi veszedelem sem fenyegeti.

A leány szeme megrebbent.

— Miért mondja ezt, Fred?

A mérnök nagyot nyelt:

— Azt hiszem, eleget utaztunk együtt. Más úton megyek Perthbe.

— Ezt nem teheti. Megígérte, hogy velem marad. És ha elmegy, akkor nem tudom visszaszerezni az okiratot sem.

Fred Wall szeme felakadt a csodálkozástól:

— Hiszen azt mondta, hogy jól elrejtette.

— Igen, ahogy mondtam... A legbiztosabb helyre tettem, ahova csak tehettem.

— Az ördögbe... dehát hol van tulajdonképpen az az átkozott írás?

Connie Cratson felnevetett:

— Magánál, Fred. A kabátja bélésében. Először Bert Stopeton kabinjába tettem s később alig tudtam visszaszerezni.

— Láttam... — vigyorgott Fred Wall. — Akkor majdnem meggyanusítottam magát is.

— Később sem mertem magamnál tartani. Amikor aztán megsebesült és levetette a kabátját, elhatároztam, hogy a legbiztosabb helyre teszem. A kabátja bélése ugyanis — ha nem tudná — fel van szakadva. Az okiratot oda rejtettem és most is ott kell lennie.

Fred Wall riadtan kapott a kabátjához.

Lehúzta magáról és a leány felé nyujtotta:

— Itt van, keresse meg. S ha már elszakította, legyen szíves, varrja is meg.

— Majd csak Perthben. Addig jó lesz így — nekem.

Összenevettek s Fred Wall ismét a szabályozó után nyult.

3.

Madison detektívfelügyelő a perthi Hotel Victoria terraszán fiatal párral találkozott az események után pontosan két hét múlva. Csodálkozón arccal toppant eléjük.

— Azt hallom, utaznak...

Connie Cratson vidáman bólintott.

— Ugy van... nem kellett a gyémántföld, a bányák igazgatósága fizetett értük annyit, amennyiből tisztességes farmot vehetünk odahaza Kanadában.

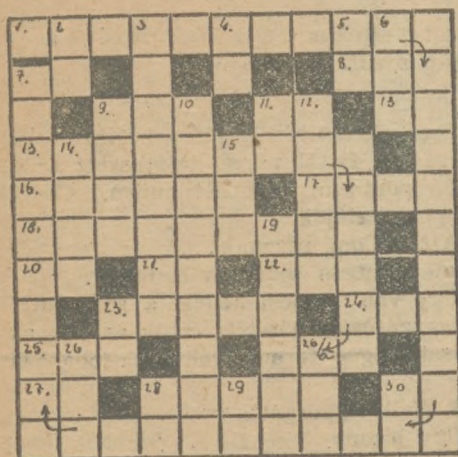
Fred Wall vigyorgott.

— Ugy bizony, öreg fiú... juhokat fogok tenyészteni s ha akarja mindjárt megfogadom csősznek...

Mind a hárman nevettek s elnéztek a tenger felé, amelynek kék hullámain egy gőzös úszott méltóságtelejesen ki, a szabad óceán felé.

Vége.

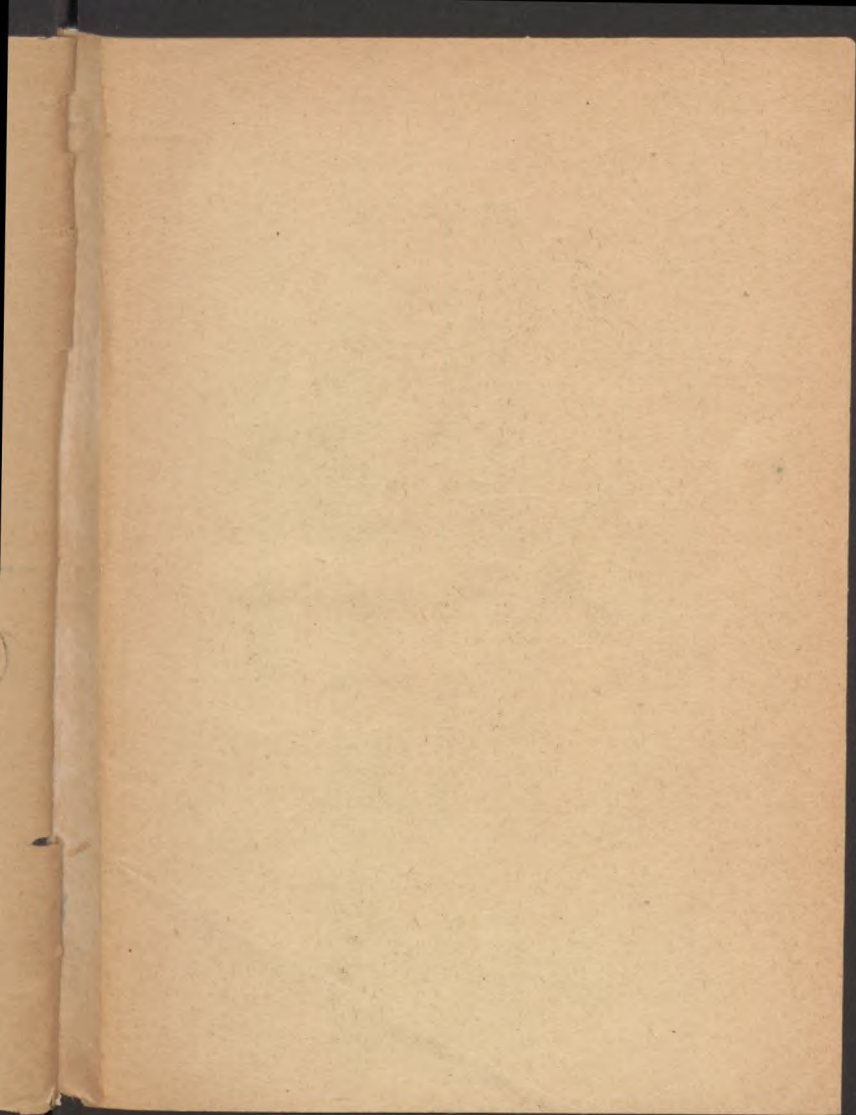
Keresztrejtvény

Vízszintes sorok: 1. Kozmondás. 7. E. A. 8. Utca ismert idegen szóval. 9. U. B. C. 11. Betű fon. 13. Tomi mássalhangzól. 13. A tornászok jelszava. 16. Város a Tisza mellett. 17. Két mássalhangzó fon. 18. Két szó: az első: a ház része, a második: egyszerű hangszer. 20. Ünnepe kezdete. 21. Nád mássalhangzói. 22. Zsalu mássalhangzói. 23. Aki a játékokban nyer. 24. Agy. 25. Ferde. 27. Tiltószó. 28. Kívánság. 30. Számnév.

Függőleges sorok: 2. Feltételes kötőszó. 3. Község Hont megyében. 4. Zenei hang. 5. Régi pénz rövidítés. 6. ... 19 marad is. 9. Taktus, lüktetés. 10. Nemaság. 11. Kutya. 12. Élettelen tárgy, melyet egyes néptörzsek vallásos tisztelőben részesítenek. 14. Kevert pénz. 15. T. D. Y. 19. Nem kimondottan szöke. 23. Vissza: személyesnévmás. 26. Vissza: út. 26/a. Napszak. 28. — 5 függ. 29. Majdnem réz. 30. Vissza: Melegmennyiség.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

